על אנטיפתיה ומוסר

במחצית החיים הראשונה, אנו נדרשים לאנטיפטיה כלפי עולם הרוח על מנת להתפתח באופן תקין. רק מגיל 49 אנחנו בשלים לעמוד מול האמת הרוחנית על אודותינו

בגיליון הקודם דיברנו על כך שסימפטיה ואנטיפתיה הינם כוחות נפש של משיכה ודחייה, וזאת מבלי שייחסנו להם ערך מוסרי כלשהו. בעוד הסימפטיה היא הכוח המושך דבר לדבר, האנטיפתיה היא הכוח ההודף, הדוחה דבר מדבר. כמו כן, הצבענו על העובדה שבמהלך החיים, בשלב האינקרנציה (התגשמות), באה האנטיפתיה לידי ביטוי בהרחקת האפשרות לראות את עולם הרוח העומד בתשתית האירועים הגשמיים, ובהפרדה של השלמות למקטעים, המתקיימים, לכאורה, ללא קשר ביניהם. הצבענו גם על העובדה שדחיית הרוחי הופכת את החשיבה שלנו לחומרנית, כך שאנו מאבדים את היכולת האובייקטיבית להכרת **האמת**.

היום נוסיף ונאמר, שהדבר בא לידי ביטוי גם במערכות יחסים. כאשר אנו נפגעים מאדם כלשהו, אנו מאשימים אותו בכוונה לפגוע בנו מתוך זדון, ומייחסים לו רוע כלפינו. בכך, אנו דוחים את האמת הרוחנית הנמצאת מאחורי המעשה. כל מעשה מהעולם הנעשה כלפינו, קשור לקרמה שלנו, שבה משמש האחר רק כשליח הגורל.

האנטיפתיה שלנו למהות הרוחנית העומדת מאחורי המעשה שלו נובעת מהפגיעות – הפיזית או הנפשית – אותה אנו חשים. באופן הזה, באה האנטיפתיה לרוח לידי ביטוי, כאנטיפתיה לאדם ששימש כשליח הקרמה; הוא נחווה בעינינו כאחראי ישיר לסבלנו. הזדהותנו המוחלטת עם ישותנו הארצית מולידה בנו אנטיפתיה, הדוחה את האמת הקרמתית שמאחורי המעשה – אמת הקשורה אלינו ולמעשינו בעולם, אם במהלך חיים אלו או במהלכי חיים קודמים. ניתן להגיד שהדיפת עולם הרוח באנטיפתיה, היא גם הדיפת החלק המוסרי־קוסמי.

עד למחצית חיינו אנו מתבססים בעולם, לומדים להכיר את חוקיו ולהתאים את עצמנו אליהם, תוך כדי ניסיון לשמירה על ביטחוננו הקיומי, הן הפיזי והן הנפשי. כל דבר המסכן אותנו – נהדף על ידינו באנטיפתיה. שלב זה בחיים אכן דורש כוחות הדיפה, אנטיפתיה לעולם הרוח, והשלכה של תכונות שבנו – העלולות להפריע להתגשמותנו הבטוחה – על האחר. באופן הברור ביותר ניתן לראות זאת אצל הילד; בדרך כלל, במריבות בין ילדים, הם ייטו להשליך את האשמה על האחר. לעומתם, אדם מבוגר אמור לקחת אחריות על מעשיו, ולבדוק את המקומות שבהם הוא לא התנהג כשורה.

ובכל זאת, נדרש אגואיזם מסוים, חוסר לקיחת אחריות, ואף אנטיפתיה לרוח, על מנת לבנות את האני. נחזור שוב לעולם הילדות. ילדים שאינם הודפים את עולם הרוח, יבינו 'בסימפטיה' את הכאב והעוול המתרחש סביבם – תהליך העלול לפגום בבניית האני שלהם.

לדוגמא, ילד שאמו דיכאונית, והוא 'מבין' אותה, מטפל בה, מבלי לחשוב על עצמו, עלול לפגוע בבניית האני האינדיבידואלי שלו. התגובה 'הבריאה' יותר במקרה זה תהיה כעס, כאב, התמרמרות, ואף הטחת אשמה. האחרון עלול להיחשב כילד 'רע', אך מבחינת התפתחות האני שלו, הוא במקום הנכון.

כך שאנו ניצבים בפני פרדוקס – ההתפתחות שלנו, עד גיל מסוים, דורשת מאתנו עיוורון לגבי המעשים הרעים של עצמנו, תוך כדי דחיית עולם הרוח.

ההתפתחות שלנו, עד גיל מסוים, דורשת מאתנו עיוורון לגבי המעשים הרעים של עצמנו, תוך כדי דחיית עולם הרוח. המודעות בטרם עת לרוע של עצמנו, עלולה לפגום בהתפתחות התקינה שלנו, ואף ביציבותנו הנפשית

המודעות בטרם עת לרוע של עצמנו, עלולה לפגום בהתפתחות התקינה שלנו, ואף ביציבותנו הנפשית. מסיבה זו, בתקופת האינקרנציה, נכון להדוף את האמת הרוחנית על עצמנו.

האמת הרוחנית תחכה לנו עד שנהיה מוכנים לעמוד בפניה. בדרך כלל, תהליך זה קורה בסביבות גיל 49, המכונה בביוגרפיה גיל היציאה מעבדות לחירות[1]. בגיל זה, ובתנאי שנעשית עבודה רוחנית, מתגלה בפנינו האופן הבלתי מוסרי שבו פעלנו בעולם.

הדרך לקחת אחריות על מעשי הרוע שלנו הינה בעזרת הפרדת שלושת כוחות הנפש: חשיבה רגש ורצון. על זה נדבר בגיליון הבא.

---

1. לידע נוסף על גיל 49 – היציאה מעבדות לחירות, ראו באתר ornabendor.co.il

אורנה בן דור היא יועצת ביוגרפית מוסמכת, מייסדת בית הספר "כחותם" – לייעוץ ביוגרפי ולעבודת התרפיה הביוגרפית ההתפתחותית.
orna.biography@gmail.com